ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Š. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. KUJI 64244/2016, sp. zn. OOSČ 676/2016 OOSC/226, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2018, č. j. 33 A 111/2016 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát města Jihlavy (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutím ze dne 1. 7. 2016, č. j. MMJ/OD/8785/2016-6, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, kterého se dopustil tím, že dne 24. 4. 2016 v 7:44 hod., jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Volvo, RZ: X, na 106 km dálnice D1 ve směru jízdy na Prahu, překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici (130 km/h), když mu hlídka DO Policie ČR, Velký Beranov, naměřila silničním radarovým rychloměrem AD9C po odečtu možné odchylky měřícího zařízení rychlost jízdy 183 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku prvostupňový orgán žalobci uložil pokutu ve výši 6.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 8. 2016, č. j. KUJI 64244/2016, sp. zn. OOSČ 676/2016 OOSC/226, změnil výši pokuty z 6.000 Kč na 5.000 Kč a ve zbývající části odvolání zamítl a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. Žalovaný konstatoval, že prvostupňový orgán zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu. Upozornil, že překračování povolené rychlosti patří mezi zásadní faktory způsobující dopravní nehody, a proto překročení rychlosti o 53 km/h nelze tolerovat, ani bagatelizovat. Zmíněné jednání je obecně závažné, v rámci dané skutkové podstaty však bylo dané překročení u samé spodní hranice. Jednání žalobce nezpůsobilo škody na majetku ani zdraví, neohrozilo ani konkrétní účastníky silničního provozu. Žalovaný přihlédl k tomu, že v dané době byl na dálnici slabý provoz. Žalobce přestupek spáchal minimálně z nevědomé nedbalosti. Ze záznamů v kartě řidiče žalovaný dovodil, že se žalobce dopouští protiprávního jednání ojediněle a nelze u něj dřívější spáchání (posledního přestupku se dopustil před 8 lety) vnímat jako „recidivu“ a tím pádem i přitěžující okolnost.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 8. 2018, č. j. 33 A 111/2016 - 38, žalobu zamítl. Konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná, neboť obsahují všechny zákonné náležitosti a příslušné úvahy správních orgánů. Jelikož byl žalobce ve správním řízení zcela pasivní, neboť se nezúčastnil ústního jednání a odvolání podal jen v blanketní formě, správní orgány správně dospěly k závěru, že se stěžovatel daného přestupku dopustil ve formě nevědomé nedbalosti. Doplnil v této souvislosti, že ze zákonné úpravy i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu plynula správním orgánům povinnost ve výroku o spáchání přestupku jen uvést, zda se jednalo o zavinění úmyslné či nedbalostní. Tento požadavek správní orgány zcela naplnily. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39, krajský soud uvedl, že správní orgány nebyly povinny uvést ve výroku rozhodnutí záznam o bodovém hodnocení, neboť ten je automatickým následkem spáchání přestupku bez možnosti uvážení správního orgánu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Namítl, že správní orgány nepostavily najisto míru jeho zavinění. Krajský soud závěry správních orgánů o prokázání nevědomé nedbalosti posoudil nesprávně. Správní orgány podle něj vůbec neposoudily, o jakou konkrétní formu zavinění se v jeho případě jednalo, nýbrž jen obecně konstatovaly závěr, že byl přestupek spáchán z nedbalosti. Poukázal v dané souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, podle kterého je otázka, zda se jednalo o vědomou či nevědomou nedbalost významná z hlediska rozhodování o výši sankce.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Doplnil, že považuje napadený rozsudek za správný, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud uvádí, že z hlediska výroku o vině stěžovatele bylo rozhodující zjistit, zda v jeho případě existovalo zavinění, a to buď ve formě úmyslu, nebo nedbalosti. Již dříve Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, konstatoval, že: „*ani z okolností přijetí právní úpravy přikazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.*“ V tomto ohledu neobstojí námitky stěžovatele, podle nichž správní orgány byly povinny uvést přímo ve výroku, že se daného přestupku dopustil v nevědomé nedbalosti. Správní orgány v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí jednoznačně vysvětlily, že se stěžovatel daného přestupku dopustil v nevědomé nedbalosti, což z hlediska zákonnosti daných rozhodnutí plně postačuje. Zároveň v dané souvislosti vysvětlily, že tak učinily v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť v řízení byla s jistotou prokázána jen nedbalost nevědomá. S takovýmto postupem a závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[9] Nejvyšší správní soud doplňuje, že otázka, zda stěžovatel spáchal přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, má skutečně svůj význam z hlediska výše sankce. Na tuto skutečnost poukázal i sám zástupce stěžovatele, kdy v kasační stížnosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, ze kterého vyplývá, že hodnocení, zda byl spáchán přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, se má projevit ve výši sankce i úvahách o ni. V daném kontextu je však potřebné zdůraznit, že pokud by správní orgány zjistily, že se ve stěžovatelově případě jednalo o nedbalost vědomou, tedy o závažnější míru zavinění, pravděpodobně by to vedlo k uložení vyšší pokuty. Ani v tomto směru tedy nelze stěžovateli přisvědčit.

IV. Závěr

[10] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu